

нѣщо. . . Ще я удуша като пиле! . . . Колкото жената е по-хубава — толкова по-силно я ревнуваш! Хубавото на чуждия пожелавашъ, а сж лютишъ, кога твоего пожелають! Какво чудовище е мъжа! (Задъханъ се отпуска на столъ).

Мълчание.

Въ това време се чува мелодията на Шими. Той се сѣпва отъ нѣкакво видение.

. . . Какъ намразихъ това Шими, отъ какъ тя танцува съ оня негодникъ. . . Никога, никога нѣма да я оставя да танцува! (почва да се задъхва). Какъ бѣше я притисналъ! А тя, впила се въ него — мотаятъ изъ салона. . . Не, никога вече! . . . Тия кжси рокли, тия деколтета и тия дивашки танцове! . . . И ти се сърди, че си ревнивъ, че си саможивъ, че. . . Не, не — и не!

(Задъханъ отива до прозореца и слуша музиката).

Влиза слугинята.

Слугинята. Единъ Хопъ носи букетъ. Живко Живковъ. Букетъ!

— Донесъ го.

— Но той иска да го предаде лично.

— Де влезе.

VI.

Явява се Хопъ № 7.

Хопъ № 7. Тукъ ли живѣе г-жа Райна Джикова?

Живковъ. (Възбуденъ, ушитъ му бумтятъ и не дочува буквата Д.).

— Да!